

عید بیعت ۱۴۰۰

مقدمه

در روایات از روز نهم ربیع الاول (آغاز امامت حضرت مهدی) به عنوان «غدیر ثانی» یاد شده است. زنده و حاضر بودن امام زمان اهمیت این روز را دوچندان می‌کند. تصورش را بکنید که در روز غدیر حضور داشتیم و امیرالمؤمنین در مقابل چشم ما به امامت منسوب می‌شد؛ امروز مثل همان روز است! اکنون هم ما یک امام حی و حاضر داریم؛ پس چرا نسبت به امام زمان این حس را نداریم؟ شاید دلیل آن، این است که در شناخت ایشان دچار مشکل هستیم.

امتحان دعوت از امام

بسیاری از ما برای ظهور دعا می‌کنیم و به امام می‌گوییم ما پای کار شما می‌ایستیم؛ اما آیا در واقعیت نیز همینطور است یا حرف ما یک ادعاست؟ ما دائماً العجل العجل می‌گوییم و از امام می‌خواهیم که هرچه زودتر ظهور کنند، کوفیان هم این سخنان را به امام حسین می‌گفتند. در نامه‌های خود به امام می‌نوشتند به سرعت به سوی ما بیا که مردم در انتظار توآند و هیچ کس جز شما را قبول ندارند. ما هم همین حرف‌ها را به امام زمان می‌گوییم؛ اما فراموش نکنید که اگر ما هم به امام بگوییم بیا اما مانند کوفیان آمادگی‌های لازم را در خود ایجاد نکنیم، امام زمان را به قتلگاه می‌فرستیم؛ البته چون امام زمان آخرین ذخیره‌ی الهی است، خدا بدون فراهم شدن شرایط، او را نمی‌فرستد. خدا ۱۱ امام برای هدایت ما فرستاد و مردم قدر آنها را ندانستند؛ پس این بار مردم پیش از ظهور امام، امتحان خواهند شد. مردم کوفه در یکی از نامه‌های خود به امام حسین این چنین نوشتند: «... ما امام نداریم به ما رو کن! باشد که خدا به واسطه‌ی تو ما را برای احقاق حق دور هم جمع کند... هرگاه مطمئن شویم که قبول کردی به سوی ما بیایی، نعمان بن بشیر (نماینده‌ی معاویه) را از شهر بیرون می‌کنیم و به شام ملحق می‌سازیم.» (الإرشاد، ج ۲، ص ۳۸-۳۶)

تعداد نامه‌های کوفیان تا ۱۸ هزار گفته شده است. نکته‌ی مهم این است که منظور از ۱۸ هزار نامه، ۱۸ هزار نفر نیست. برخی از این افراد شیخ یک قبیله بودند و امضای آنها به معنای حمایت و دعوت همه‌ی قبیله بود. امام در جواب نامه‌ی کوفیان نوشت: «... هانی و سعید نامه‌هایتان را رساندند... متوجه شدم حرف اکثر شما این بود که ما امام نداریم به سوی ما بیا، شاید که خدا به وسیله‌ی تو ما را به حق نزدیک نماید. من برادر و پسر عمویم که مورد اعتماد و از اهل بیت من است؛ یعنی مسلم بن عقیل را به سوی شما می‌فرستم؛ اگر او برای من بنویسد که آرای عموم عقلا و بزرگان شما متحد است... من به خواست خدا به زودی به سوی شما می‌آیم.» (بحار الأنوار، ج ۴۴، ص ۳۴۴)

مردم کوفه با مسلم بیعت کردند و او در نامه‌ای به امام نوشت که حرف کوفیان درست است و نامه را به سوی امام فرستاد و کار تمام شد؛ اما کوفیان در عمل پشت مسلم را خالی کردند؛ چون آمادگی لازم برای قیام را نداشتند. ابن‌زیاد با فریب مردم وارد کوفه شد. در همان ابتدا بزرگان شهر را دستگیر کرد. عده‌ای را زندانی کرد و برخی را گردن زد. اینجا بود که عده‌ی زیادی از ترس جان خود از یاری امام منصرف شدند. ابن‌زیاد در اقدام بعدی اعلام کرد که یارانه‌ی هر کس که خود یا کسی از خانواده و عشیره‌اش به امام حسین کمک کند را قطع خواهد کرد. در چنین شرایطی و همین که امتحانات پیش آمد، مردم مسلم را تنها گذاشتند. وضعیت ما هم همین است. امام را دعوت به آمدن می‌کنیم؛ اما امتحانی نداده‌ایم؛ پس باید همه‌ی امتحانات امت‌های گذشته را پیش از ظهور امام بدهیم.

امتحان اطاعت از نماینده‌ی امام

اگرچه مسلم بن عقیل معصوم نبود؛ اما چون فرستاده و مورد تأیید امام بود، کوفیان ملزم به فرمانبرداری از او بودند؛ اما وقتی مسلم فرمان قیام داد، بسیاری از بزرگان کوفه در این امتحان رد شدند. سلیمان صد خزاعی از جمله‌ی این افراد بود. توجیه او این بود که امام در راه کوفه است؛ اگر امام بگوید قبول می‌کنیم.

امروز جامعه‌ی شیعه دارد با جمهوری اسلامی مورد امتحان واقع می‌شود.

امروز حکومت و رسانه در اختیار ماست. مهم این است که چگونه از این امکانات استفاده کنیم. برخی می‌گویند اگر ما در زمان اهل بیت بودیم چنین و چنان می‌کردیم؛ اما با وجود امکانات و آسانی امور به مردم و فقرا رسیدگی نمی‌کنند و در عمل و هنگام امتحانات مانند کوفیان عمل می‌کنند. امام‌زمان در نامه‌ای به شیخ مفید فرمودند: «اگر شیعیان ما که خداوند بر انجام طاعت

موفقشان بدارد در وفا کردن به عهد ما همدل بودند، مبارکی ملاقات ما از آنها به تأخیر نمی‌افتاد و سعادت دیدار همراه با معرفت ما به سوی آنها می‌شتافت؛ پس چیزی ما را از آنها پوشیده نمی‌دارد؛ مگر آنچه از آنها به ما می‌رسد و ما دوست نداریم و از آنها انتظار نداریم.» (یوم‌الخلاص، ص ۱۶۱)

یعنی ما شیعیان مشکل ظهور هستیم، نه دیگر مردم جهان. امام سال‌هاست که قیام کرده است. این ماییم که بدون عمل فقط به انتظار نشستیم. دلیل قیام نکردن ما این است که حب مقام و شهرت و بندهای دنیایی دست و پای ما را بسته است.

تشکیل حکومت و امتحانات پیش از ظهور

هیچ چیز مانند تشکیل حکومت، مایه‌ی امتحان نیست. حکومت است که کار را سخت می‌کند. جمهوری اسلامی، آزمون قبل از ظهور است تا معلوم شود ما در آزمون اطاعت از نائب امام‌زمان خود چه می‌کنیم. ایران کشوری عادی مانند بقیه‌ی کشورها نیست. شهدای ما به خاطر امام‌زمان و زمینه‌سازی ظهور خون داده‌اند. در واقع مردم ایران با قیام خود، آمادگی خود برای آزمون‌های قبل از ظهور و داشتن امام را اعلام کردند. جنگ و تحریم اقتصادی نیز امتحاناتی بودند که عده‌ای در مواجهه با آنها ریزش کردند. مسئولینی که این شرایط را درک نمی‌کنند و در شرایط تحریم از بیت‌المال شیعه‌خانه‌ی امام‌زمان دزدی می‌کنند با شمر محشور خواهند شد. هرچند نماز بخوانند و در عزاداری اباعبدالله شرکت کنند؛ زیرا عمل آنها، عمل شمر بن ذی‌الجوشن است و با عمل خود آبروی شیعه را می‌برند.

سخنرانی استاد رائفی‌پور

موضوع: عید بیعت ۱۴۰۰

خلاصه و چکیده سخنرانی استاد رائفی‌پور، مهر ۱۴۰۰ شیراز

تهیه شده در واحد مهدویت مؤسسه مضاف، مهدیاران [@Mahdiaran](https://www.mahdiaran.com)